

— Ами, я сега, кажи ми правичката
— то делото вече мина, тая работа е стара
— кажи ми, кое беше истината, тогава, а?

Той бутна калпака над кривото си око, погледна бавно някъде навън, помълча и лукаво отвърна:

— А бе господин N., остави ти кое е било истината... Тя, истината, санким, и Господ я не знай!..

Пак замълча, заклати глава, подхилнат, наведе се към мене и снишено добави:

— Ама корав кешишин, брей!.. Гъбав е, гъбав, ти казвам, с алтъни! Какво не го тимарих цяла нощ — като се заблещи, като стисна зъби — онемя! Ако не беше притропал онзи, магерът, както ми беше притъмняло от гняв, щях да му извия пилешкото вратле!...

Махна с ръка и довърши:

— Е! Имал още дни, то се види!...

Изпихме кафето, той стана, подаде пак дългата си напукана лапа и тръгна. Станах и аз да го изпратя и като съпикасах оставения гъсок, сетих се:

— А бе, Станьо, и тъй си сторил труд да идваш, я го занеси до вкъщи, че го заколи!...

Човекът се спря до вратата, лицето